
MAGYAR MUSA.

Költ Bétsben 13. Februáriusban. 1788

B. Füredről 7 Januar. 1788. H. A.

DEBRECENI REF. FŐISKOLA. N. 2676. a.

KÖNYVTÁRA

Castis omnia casta. — Fársáng. — A' Tanulatlan szerelmes. — *Aria.*

Oh! gyenge szív! kivel ha viv, egyszerre rabúl ejti *Cupidó*,

Ha önként éleszti tüzét és el-veszti éltit-is edgy kegyetlenért *Didó*.

Miként valál foknak halál? Oh Te gyönyörúségek' Istene!

Enyves veszfzöt vetve, 's vig notát pengetve — törödbe fok szív repülve mene.

A' szív körül gyengén örül, szemérmesen nevet eleinte,

Ment indúlatit, 's tsalóka szózatit az ártatlanságon kezdi szinte.

Ha gerjedez-is enged ez a' tűz a' gyenge szívnek leve,

's addig pírítgatja, míg többre szoktatja, a' mi-
nek csak jó kedv még a' neve.

Előbb szemérmesen fe mér; hát edgyfzer a' gyanús
száj tsoket ad:

Melly ha költsön esett; meg van a' kerefet, 's
vallást tett szerelmedrül néma szád.

Talám vagyon, olyan nagyon ártatlan szerelmű két
gyenge szív;

Hogy maga-is edgyik sem tudja még eddig; hogy
vele más' képében Vénus viv.

Ne-hát elől-jön más felől, titkosabb képzésekkel
Czipria,

Émezt hitegeti; hogy amaz szereti. — Bent van
már a' szívben Vénus' Fija.

Ha fok között ugy ütközött öszve e' két gyenge ujj
szerető,

Hogy edgy pillantással, vagy más' jel adással,
kettő közt e' titok ki tetzhető.

Már meg-lövé Vénus. — Övé mind a' két rabbá lett
ártatlan szív,

Már gyengén érezi, mikor így fedezi; Hogy a-
maz ő hozzá titkofan hív.

Ohajtja már, hogy vajha! bár fél orát lehetne kü-
lön vele.

Melly mennél kevesebb, még annal kedvesebb,
és annál nehezebb unni bele.

De akkor-is, ha tsokol-is; szemérmes az első két
három tsok,

Mig azt el-árúlja a' szív titkos búja, 's a' miatt
fok talpra-esetlen szók.

Mert e' kevés edgyütt levés szégyenli az ok nélkül
halgatást,

Tiszántúli Református Egyházkerület
Nagykönyvtára, Debrecen

Ne-

Ne-hogy azért tetsék öszve-érkezések, Hogy né-
mánn gyönyörködésék edgymáft,
Beszél azért; de alig ért a' tulajdon szavából tsak
edgy szót,
'S mig azt mondogatja, titkosan forgatja eszében,
a' nagyobb 's titkosabb jót.
Edgyszer el-ál szava, 's talál szívében szemérmetle-
nebb okot,
Az edgyütt lételre, és nagyobb hitelre szaporáza
a' költsönös tsókot.
Ölelgetés, szem' fel-vetés, az-is álmos formán hu-
nyorgató,
Menten következnek, 's ketten ugy edgyeznek,
hogy emez amannak út-mutató.
Edgy-más ölén, lágy kebelén tsüggendez, mint az,
a' ki haldokol. —
Ugy é? meg-lövettél — már fél-bólttá lettél —
De oh sziv! még ez tsak első Pokol.
Még tsak titok; nem tudja fok; De levél zördül,
terjed a' gyanú.
Most, most! — kezd élnedni a' sziv, 's kíván
lenni, edgy-más ártatlauságárúl Tanú.
Panaszodik hogy második edgyütt lételünk után
edgy-néhány,
Irigy gyanút formált, bennünk hibát talált, 's ki
lelt, ki edgyet-máft szememre hány.
Meg-sértetett a' szeretett; 's ettől fogva tsáf szere-
lemmé vált,
Második boszszájára, maga' jobb vóltára, hogy
nyilván szerefsen okot talált,
Nem nézi már e' két madár, hogy, mint lett edgy
más ellen fógó lép.

Obajt edgyütt lenni, 's már bátrabban menni
Mervén, a' lineán bejjebb-is lép. 's a' t.

*Ezeket a' Tanultabb szerelmes nem hiszi, hanem
igy felel reá :*

Szüz szivem ! hát vétek-é ha szerelmem érteke
tízta tüzzel

Közöltetik másfal-is, Férfival 's Asszonyal-is,
csak hogy szüzzel ;

Ki törvényje 's költeményje tilt-meg ? oh szüz !

Hogy tsendessen lángot vessen e' parás tűz.

Mert az tagadhatatlan, hogy akár melly ártatlan 's
kemény a' sziv,

Czélba veszi látatlan, edgy el-titkolhatatlan tit-
kos kéz iv.

Kit Czipria szárnyos Fija, jobb kezébe'

Tart, és szegez fok szüz tegez' ellenébe.

'S ez természet törvényje: hogy a' szüz sziv sze-
krényje noha zárral,

Van zárva, — és félelmes ; vetekedjen szerelmes
galamb párral ;

A' melly szokott közös tsókot költsönözve,

Ofztogatni 's rá raggatni meg-kettözve.

Igy a' szüz sziv szüz szivvel, ártatlan galamb miv-
vel szokott bánni,

Kár-is az illy kéfszéget, ezen szüz edgyefséget
szemre hánni, —

Addig vitéz ez nyilas kéz, a' szerelem,

Mig kifiztetve 's hittel kötve nem vagy velem.

Nem Virtus azt szeretni, kit kéntelen követni a'
hites sziv ;

Madár az *Ámor* 's úgy szép, ha mind kalitk
mind lép nélkül-is hív
Ha köteles, már nem jeles a' szeretet
Kéntelen a' szerelem ha le-köttetet.
Sőt az érdemel hitet, a' ki híven szeretett az-előtt-is,
Mikor még szabadosan tarthatott nem titkofsán
több hívőt-is.
Ha hát szivem! van kit hívemnek ítélhetsz
Bé-fogadni 's tsókot adni kitől félhetsz.

*A' múlt Esztendőben a' LXXIX-dik Musában ki-
jött, Miskóltzi Bús-penna vigasztalására.*

Hires Penelope tiszta hűségérül,
Salak nélkül-való hív szeretetérül.
Azt jegyzé-fel rólla a' Költők pennája,
Hogy Ulisses lévén néki hív Mátkája.
Kedves Ulissesét, olly híven szerette,
Hogy még ma-is nevét tisztelik érette.
Történt; hogy Ulisses a' *Márs* piattzára,
Kéntelen volt menni *Trója* rontására.
Hív Penelopéját, mély szomorúságban
El-kelletet hagyni gyászos árvaságban.
Kétszer tiz esztendők szinte el-folyának,
Még meg-vételére oda járt *Trójának*.
Penelope addig hív Ulissesének,
Nem hallotta femmi hírét Kedvesének.
Kétsége volt benne él e' ? vagy már meg-hólt;
Mert fölöle fenki bizonyosan nem szólt.
Sokan azt tartották már ki-folyt a' vére,
Akadván ellenség éles fegyverére.

Még-is Penelope meg-tartá hűségét,
 Ulissese eránt való szivefségét.
 Holott voltak néki számtalan kérőji,
 A' férjhez menésre tsaló kerítőji.
 Azok éjjel, nappal mindég ostromlották,
 Penelopét még-is el-nem tsábitották.
 Mert, hogy sók kérőjit el-igazithassa,
 Magától jó moddal mind el-harithassa.
 Azt mondotta nekik, hogy Ulissesével
 Fel hágy; mihelyt kéz lesz tsinős szövésével.
 Azt mondotta másnak adja mindjárt szivét,
 Ha végére hajtja szövésbeli mivét.
 Várták a' kérőji végét munkájának;
 Mert ki-ki kivánta tenni őt Párjának.
 De hafzontalan volt a' várakozások,
 Rútul meg-tsalodtak szegény nyavajások.
 Mert Penelopénak ritka okofsága,
 Így szedte rá őket elmés ravaszága:
 Hogy a' mit nappal szőtt éjjel el-bontotta,
 Nappal őszve szötte éjjel ki-fosztotta.
 Így végére nem ment, mind addig munkája,
 Mig elő nem jöve ujra hiv Mátkája.
 A' hiv Penelope fok számu kérőjit,
 Így szedte rá az ő tsalfa kerítőjit.
 Illyen hűséges volt az ő kedveséhez.
 A' hiv Penelope hiv Ulisseséhez.

Bús pennával játszó szomorú Barátom.
 Hiv szerető vóltál Verfeidből látom.
 Tz-is azt kerestél; de rá nem találtál,
 Jól esett hát, hogy a' tsalárdtul meg-váltál.
 Az igaz szeretet soha nem változik,
 A' más idegennek tsókkal nem áldozik.
 Nézd-el Penelopét számtalan Kérőji,

Rá nem tudták fzedni tsalfa Keritőji.
Ulifsefsén kívül mást meg-nem szeretett,
Öt hiven szerette, másokat meg vetett.
Ne bánd hát Barátom tsalárd szeretődött,
Jól-van élted véle, hogy meg-nem kötődött
Hidd-el nem vólt benne igaz 's állandó sziv,
Mert ha a' lett vólna hóltig lett vólna hiv.
A' hiv sziv meg-marad, a' meg-nem változik,
A' ki arra talál meg-nem tsalatkozik.
A' tiéd Barátom imé meg-változott,
Nem vólt hát hiv hozzád meg-tsalt az átkozott,
Ne bánd: mert az egek javad munkálkodták,
Akkor mikor tölled őt el-szakasztották.
Idövel-is Lelked' edgy mardosó nyive,
Lett vólna; mert nem vólt állhatatos szive.
Hitetlen *Delila* lett vólna belöle,
De jól esett, hogy meg-menekedtél töle.
Ne hidd, hogy erővel adták vólna máshoz,
A' váfott könnyen megy akarmelley Gulyáshoz.
Erövel Lyánt venni? nem kell azt el-hiüni,
Katót könnyü mindég a' tántzra el-vinni.
Ne szánd hát Barátom maradjon magának,
Nem illett a' tsalárd edgy hiv sziv Párjának.
Te másra vagy méltó esmerem termeted,
Esmerem jó szived nyájas természeted.
A' hól mest vagy, van ott olyan Kedveséged,
Hogy lehet száz Mátkád el-érhed a' véged.
Jobb-is ha olly szerrel gyógyítod bajodat.
A' melly elébb fértet 's okozta jajodat.
Tudod Telefust-is Akhilles fegyvere (a.)

Sér-

(a.) Telefust meg-sértette az Akhilles fegyvere és különben meg-nem gyógyult hanem az Akhilles fegyvere ros-dájával, a' mint mondja Ovidius: Telephus aeterna confusio tibi fuisse Si non quae nocuit dextra taliffet onem.

Sérté; ugyan a' lett a' gyógyító szere.
 Eb harapott, sebed' kösd-bé hát eb szörrel,
 A' Varga a' jukat bé-foldja más börrrel.
 Edgy tsalárd szerető okozta bajodat,
 Szerezz mást, a' kivel töltsd vigan napodat.
 Tsak hogy arra intlek ne hidj minden szónak,
 Nem lehet minden szót tartani valónak.
 Sok embernek a' mit mond tettetés szája,
 Nem ugy ért a' szive gonosz belől mája.
 A' Leányok kivált meg-valják mindenek,
 Nem egyebek, hanem tsaloka Sirenek.
 A' Sirenek mikor szépen énekelnek,
 Vigyáz! mert a' habok öblibe el-nyelnek.
 A' mikor Nótájok' leg-szebb hangon fújják,
 Akkor a' hajosok hajóját el-dúlják.
 Sirenek a' Lyányok tsalnak a' szavokkal,
 Tengerbe merül az, ki gondol azokkal.
 Im' már edgy Barátom kedvező hangjával,
 Rá szede tégedet hitető szavával.
 De vigyázz szemes légy Ulisses modjára,
 Ne hajts minden Siren tsaloka szavára.
 Dugd-bé füled mint ő te-is jó előre,
 Ugy meg-nem tsal többre edgynek-is a' töre.
 Ki-nézd, meg-válogasd tsak a' jó szivre nézz,
 Mert a' nyájas beszéd gyakran méreg 's nem méz.
 De a' jó sziv olyan drága 's állandó Kints,
 A' melyhez hasonló föld kerekségén nints.
 Te arra igyékez Barátom szert tenni;
 Mert azzal bóldog fogsz koporsódig lenni.

